

zatiranju je bil ta dan za katoliške Ukrajince dan veselja in novih upov na boljšo bodočnost.

Iz Kijeva je nadškof Szeptycki odpotoval proti Ternopolu, da se osebno prepriča o stanju rusinskih katoliških župnij v onem ozemlju, katerega so Rusi zasedli. V Sitomiru se je posrečilo njegovemu prizadevanju, da je začasna ruska vlada imenovala posebno komisijo, ki bo preiskala vse slučaje, v katerih so ruski pravoslavni škofje in prejšnja ruska vlada s surovo silo prisilila na stotine katoliških Rusinov, da so se morali odpovedati katoliški cerkvi in prestopiti v pravoslavno cerkev, slučaje, ko je bilo več sto katoliških duhovnikov ali ubitih iz ničevih vzrokov, ali pa iztiranih v ječe in pregnanstvo. Zlasti kruto je razsajal ruski pravoslavni nadškof Evlogij v vzhodnem delu Galicije v okolici mesta Brody, kjer je moral vsak, kdor se ni prostovoljno odpovedal katoliški veri, zapustiti rodno grudo in bil pregnan v notranjost Rusije, ali pa vržen v ječo. Imenovani pravoslavni nadškof Evlogij je v vzhodni Galiciji kratkoma odstavil vse katoliške župnike in jih nadomestil s pravoslavni ter prepovedal v katoliških cerkvah vsako katoliško službo božjo.

Ker je sedanja ruska začasna vlada dovolila, da se smejo vrniti na svoje gališke in bukovinske katoliške župnije vsi odgnani katoliški duhovniki in da se smejo katoliški Rusini v verskem oziru svobodno gibati, je smelo trditi, da je nastopila za ruske katoličane nova, veselejša doba.

Smrt divjačini!

(Iz Savinjske doline.)

Kmetje se vedno pritožujemo radi škode, katero nam napravljajo divjačina, posebno zajec, vrana in fazani itd. Pa vse naše pritožbe in prošnje so glas vpijočega v puščavi.

Glejte! Pisec teh vrstic je nedavno videl sadonosnik stare vdove. 20 jabolčnih dreves, ki so bila pred 4 leti vsajena od njenega sina, ki pa je sedaj pri vojaki, so od zajca tako oglodane, da se bodo gotovo vsa posušila. Kolika je škoda! Ako računamo 1 komad 10 K, zneso to 200 K. A močno, mlado in zdravo drevo je samo vredno 200 K. Pa koliko je takih slučajev, ki ne pridejo v javnost. Gotovo je, da divjačina desetkrat toliko škode napravi, kakor zneso lovska najemnina. Sadjarji pa izgubijo vse veselje do sadjarstva. Zajec pa naredi tudi na polju prav veliko škode in ravnotako tudi vrana, posebno pri turšici. Spomladi, ko rastlina iz zemlje prileze in jeseni pa zopet ko storže obira. Marsikateri kmet je več mernikov manj pridelal, ker mu je divjačina odnesla in oguli. Pa tudi mala piščeta niso pred vrano varna. Ravno kar mi je eden od sosedov toževal, da mu je vrana že šest piščet odnesla, enega celo pred njegovimi očmi.

Nekdaj je bila postava, da si je moral vsak posestnik svojo zemljišče sam ograditi, ako je hotel, da mu tuja živina ni delala škode. Pa to je bilo pod absolutistično graščinsko vlado, ker takrat so kovali postave večinoma graščaki. In ravno ta lovski zakon ima značaj iz istih časov. Zato prosimo vse kmetijske poslance, naj lovski zakon spremenijo, da se bo smela vsa škodljiva divjačina in tudi zajec prosto pobijati, ali pa da bo moral najemnik lova škodo povrniti, katero divjačina povzroči. Kmet ima jeseni toliko nujnega dela, da mu tudi pri najboljši volji ni

tem hitreje odkrižal. Orjak pa se ni pustil kar tako odpihniti kot sitna muha, ampak je bahavo ponosno nadaljeval:

„Ne zamerite! Jaz že službujem nekaj let pri železnici in poznam vsakega potnika na prvi pogled celo po njegovem poklicu. Vam se pozna že na kilometer, da ste vojaški zdravnik. Očala, obraz in roke, to vse vas izdaja že od daleč kot doktorja.“

Meni je prijala ta vrzel zmote v spoznavanju človeštva, zato sem pustil možaka na napačnem tiru brez pojasnila. Razgovor o spoznavanju poklica koj na prvi pogled sva morala prekiniti, ker smo se bližali prvi postaji. Sprevednik je izstopil in se postavil k vlaku. Imel sem priliko, da sem se divil njegovi doslej še neopazeni vrlini. Ni čuda, da je ta Goljat po rasti in brkah trobil v svet z nadčloveškim glasom. Začel je ime: Puntigam preklicavati prva dva zloga nizkega glasu, zadnjega pa je tako visoko potegnil, da je poluknilo vse skozi okna: Zakaj neki je ta ded tako grozno vpil. Moj prijatelj je vpil in klical naprej svoj:

„Punti—gam!“

Menda so ga slišali v Gradec na kolodvor. Ko se je po svoji lastni volji zadosti nakričal, je še brizgal na svetlo piščalko, dokler ni trompetnil vlakovodja in smo se pomaknili naprej.

Mož se mi je samoposebi umevno ponovno pridružil. Pustil je prejšnji razgovor o raznih poklicih in se je zagnal, kamor sili danes vse, še ženske, na vojno polje. Ded bi me bil skoraj užalil, koj pri začetku razmotrivanja o vojni. Osvienil me je z za vsakega vojaka najbolj občutljivo gorjačo, češ:

„Vi ste gotovo, odkar ste v vojaški službi, vedno od zadaj v zaledju. To vam čitam jaz iz obraza in sploh iz vsega obnašanja.“

Ta debeli omok krivo nagle sodbe sem pogoltnil s težavo, a šlo je, premagal sem se in pokorno

mogoče dreves namazati ali oviti ter vse storiti, kar se sedaj zahteva od njega, posebno sedaj, ko delavci tako primanjkuje. Graščaki in drugi bogataši, ki imajo svoje plačane vrtnarje, lahko obvarujejo svoje drevje pred glodalci. Sicer pa so graščaki navadno tudi lovski najemniki. Gosposkim lovcom pa svetujemo, naj si sami domače zajce (kunce) redijo, če jim že zajčje meso res tako diši. V našem kraju je ta reja precej razširjena. Na mesto lovske zabave naj si pa kak drug „špas“ izmislijo, s katerim ne bodo kmata oškodovali.

(Opomba uredništva: Sklepanje lovskih zakonov spada v deželni zbor. Malo upanja je, da bodo deželni zbori kmalu sklicani.)

Navodilo za zatiranje peronospore in grozdne plesnobe.

Kljub temu, da se vsako leto poučuje, kako se zatira peronospora in oidij, zdi se vendar potrebno, vnovič pisati o tem, ker je zopet mnogo škroplilcev moralo iti k vojakom in se rabijo za to delo ljudje, ki mu niso popolnoma kos — dostikrat ženske — in poslednjič tudi za to, ker pridejo v poštev nova zatiralna sredstva.

Za zatiranje peronospore razdeljuje Zveza gospodarskih zadrug v Gradcu (Bismarckplatz 3) potom okrajnih zastopov in občin posameznim vinogradnikom bakreno galico in „bosnapasto.“

Opozarja se, da ima Zveza teh sredstev dovolj na razpolago. Od vinogradnikov je tedaj odvisno, da se vrši zatiranje pravočasno in temeljito. Pri tem se opozarja na sledeče:

Škropi se naj, bodisi z galico ali bosnapasto, prvokrat pred cvetom, ko se prikažejo vsi grozdni zarodki, kar se dogaja koncem maja ali začetkom junija, drugokrat pa neposredno po cvetu. Ako vsled deževnega in hladnega vremena trta dalje časa ne ocvete, se lahko v drugokrat škropi tudi med cvetom, ne da bi to škodilo nežnim grozdnim zarodkom. Tretjekrat se škropi 14 dni pozneje in še ponovno le v slučaju, ako vlažno toplo vreme pospešuje razvoj peronospore.

Za prvo škropljenje v legah, kjer se peronospora po redko pojavlja, se vzame 1% na (1 kg galice na 100 l vode), kjer je mnogo peronospore, 1% na galično-apnena zmes (1% kg galice na 100 l vode); za drugo škropljenje se rabi 1% na do 2% na in za tretje in četrti škropljenje 1% na do 1% na galična zmes.

„Bosne“ se vzame za prvo škropljenje 1% (1% kg bosnapaste na 100 l vode) do 2% na raztopina, za drugo 2% na do 3% na, za tretje in četrti škropljenje 1% na 2% na raztopina. Opozarja se, da drži „Bosni“ pridjana žlica ½ kg in je vzeti za 1% na raztopino tri žlice in za 2% na štiri žlice „Bosne“ t. j. za 100 litrov 4 žlice, ali za polovnjak (300 l) 12 žlic „Bosnapaste.“

Prvo in drugo škropljenje pred cvetom in po cvetu je najvažnejše in se mora zelo natančno in vestno izvršiti. Ne samo listi, ampak tudi grozdni zarodki se morajo od vseh strani temeljito poskropiti. Tako močno škropiti, da bi tekočina z listja odtekala, bi bila potrata. Ako neposredno po škropljenju dežuje, se mora škropljenje ponoviti. Galična zmes,

posebno pa Bosna, se mora, predno se vzame iz kadij, temeljito premešati in tudi med škropljenjem se mora raztopina Bosne v brenti večkrat pretresti, da se bakrena raztopina ne vsede.

Orodje za škropljenje se po vsaki uporabi temeljito osuši. Nadomestne dele tega orodja in gumijeve cevi prodaja trdka Avgust Sattler, Gradec, Landhausgasse, dokler je kaj v zalogi.

Kdor ima galico in Bosno na razpolago, naj škropi prvokrat in drugokrat z galico in nadalje z Bosno.

Vsa druga za zatiranje peronospore priporočena sredstva se naj tako dolgo ne rabijo, dokler se ne na deželnih učilišnih temeljito ne preizkusijo in priporočijo.

Za zatiranje oidija razdeljuje Zveza žveplo in natriumtiosulfat (salojidin).

Žvepla se naj pred cvetom po škropljenju z galico ali Bosno. V drugič se žvepla po cvetu tudi takoj po škropljenju z galico ali Bosno in sicer ob toplem, čem vremenu brez vetra. Vsakokrat se naj tako žvepla, da se grozdje enakomerno potrosi. Preobilno žveplanje osmudi grozdje in je potrata žvepla. Ako se vse žveplo ne razkroji in pride z grozdem v stiskalnico in z močom v sode, nastane v novem vinu žveplanivodik in po gnilih jajcih smrdeč okus.

Pride za žveplanjem hladno, deževno vreme, nima žveplanje vspeha in je treba pri lepem vremenu zopet žveplati.

Ako se oidij kljub žveplanju pojavi, potrosijo se vnovič bolane in sosedne trte.

Natriumtiosulfat, podžveplenokisli natron, tudi salojidin sol imenovan, je dobro učinkujoče sredstvo zoper oidij pri prvem in drugem škropljenju, ako se pomeša z galico ali Bosno — v 1 hl raztopine pride ½ kg salojidina. Ako se raztopina pravilno pripravi in se ž njo listi, posebno pa grozdni zarodki od vseh strani temeljito poskropijo, zatire se peronospora in oidij, torej obe bolezni hkrati. Če se po drugem in po tretjem škropljenju vendar še pojavi oidij, se bolano grozdje in grozde bližnjih trt z enako raztopino vnovič zadostno poskropi.

Galično-apnena zmes in raztopina Bosne se pripravi kakor za zatiranje peronospore, samo da se doda na 1 hl raztopine ½ kg več mastnega apna, da se vežejo soli, ki so v natriumtiosulfatu. Salojidin se dene v košarico iz vrbovih šibic in se ponovno pomaka v raztopino, da se sol popolnoma raztopi. Zgotovljena zmes galice in natriumtiosulfata ali Bosne in natriumtiosulfata se temeljito premeša. Da se prepričamo, če je raztopina pravilno pripravljena, pomočimo v njo kosček fenolftalein-papirja, ki mora lepo pordečiti. Prekislata tekočina bi osmudila nežne dele trte.

Naše žrtve za domovino.

Od Sv. Petra niže Maričera se nam poroča: Dne 22. maja t. l. smo dobili od četovodja Dunsta pri 12. poljski stotnji 47. pešpolka pretresujočo poročilo, da je dne 18. maja ponoči na poljski straži padel od izdajalske granate v trebuh zalet, Konrad Kreml, sin Matevža Kreml, posestnika v Nebovi. Imenovani ima vsi štiri sinove pri vojaki. Najstarejši sin Anton je v ruskem vjetništvu že od leta 1914, odkoder se je dopisnico zglasil še le pro-

„Wern—dorf! Tri minute!“

Vlak je pridrdral na postajo ob 7. uri zjutraj. V mesecu aprilu zadosti zgoda. Na postajnem splotju so bile še polke, ki so na starih, pritličnih postajah prikrojene kar iz celih desk, vse zaprte. Pod srednjim oknom je stala klop. Na tej klopi je ravno tedaj, ko smo privozili na postajo, sedel človek moškega spola, kakoršni se rodijo in rastejo le visoko v hribih. Bil je namreč trep ali teleban, debesedno vzeto. Glavo je imel debelo kot svinjski pišker, prav neumno izbuljene oči, široka usta in pod vratom dva krofa precejšnje velikosti in teže. Tako približno ustvarjen je sedel tamkaj na klopi, držal z obema rokama časnik, kadil viržinko in ne meneč se za prihod vlaka, je budal navidezno zatopljen v počrtotani papir. Ker je moj sprevednik trobil preveč glasno svoj „Werndorf!“, se je nekdo zbudil v zapolkani postaji. Dobro sem videl, kako se je polka srednjega okna v toliko odprla, da je vzbujenec lahko poskrlil postrani skozi odprtino. Od tega komaj iz postelje vstalega radovedneža, ki ga še tedaj nisem mogel presoditi po spolu, je bilo videti samo njegov ogromni nos, ki je molal na dolgo skozi polkino vrzel v hladno aprilsko jutro.

Ta nos izvanredne dolžine je vzbudil ter potegnil nase pozornost vseh gledalcev iz vlaka. Vse je zastrmelo v to človeško bitje, ki polukava vlak z nosom, ne z — očmi. S tem pa, da je dolgonosa oseba odrinila nekoliko zaprti polko, je zadela ob debelo butico že omenjenega terebana, ki je sedel na klopi pod oknom, zijal v časopis ter pihal viržinko. Debeloglavec se ni niti ozrl, kdo ga kraspa z desko po glavi, ampak hladnokrvno je zamahnil z bučo nazaj in zaprl polko. A ta ubogi, v aprilsko hladno jutro štrleči nos se ni utegnil pravočasno umakniti pri zamahu z debeloglavecovo glavo. Običal je čez polovico med obema polkama.

(Konec prih.)

pokinil. Prijatelj je prezirljivo smehljaje se prekrizal na prsih roke, si pogladil po dolgosti mustače in me meril kot bi namerjal reči: Takega zajca, kot si ti, sem ravno rabil. Tebi bom že povedal, kaj da je vojna! Res, mož je zamahnil mogočno z desnico po zraku ter čeljustnil krohotaže:

„Ha—ha—ha! Jaz vam pa vem, kaj je vojska. Pri moji duši! Ze eno celo leto vozim z vlakom proti Trstu. Joj! Tamkaj, mislim v Trstu, vam slišimo kane in strojnice. Se pobjiskavati se vidi, kadar polka ta prokleti Lah. Ha! Tako veste, tepel in ruval se še nisem z nobenim sovražnikom, ne z Rusom ne s Taljanom. Na, saj veste, da sem pri železnici neobhodno potreben. Za to nevarno vožnjo od Dunaja do Trsta vam ni vsakdo.“

Tu je zopet prekinil, ker smo se ustavili že na drugi postaji: Abtissendorf. Po končanem preklicavanju in žvižganju na piščal je stal brkač zopet tik mene. Moral mu je med vpitjem in fučkanjem odfrčati konec prejšnjega razgovora, ker se je spustil na vojni čisto nasprotno plat z vprašanjem:

„Kedaj bo pa mir?“

V odgovor sem malomarno skomizgnil z ramami. To moje dvorezno mnenje družabnika ni nič kaj zadovoljilo. Začel je kleti kugo, vojsko in lakoto, da je še bilo mene resno strah. Če bi bil on cesar, bi še danes sklenil mir. Samoposebi umevno, da bi pobasal Rumunijo, Srbijo in Rusko Poljsko v svoj žep. Hudič potegni do dna pekla to vojno, saj je ima že vsakdo dovolj. Letos mora zavladati mir tako gotovo kot je amen na koncu očenaša! Dospel do te glavne mirovne točke, se je vlak ustavil in konduktar je oznanjal na vso sapo:

„Wern—dorf! Wern—dorf!“

Werndorf je prav majhna in nezatna postaja. Tokrat ni vstopil niti izstopil ne jeden človek. Moj drug je tulil kljub ničevemu prometu:

šlo jesen. Franc je na Rusko-Poljskem na fronti. Najmlajši Janez se že pogreša od 1. junija 1915. Bil je pri 40. pešpolku. Tem potom se prosi, če kdo kaj ve o njem, naj sporoči njegovemu (potrtemu) očetu. Ker je bil padli Konrad najboljša podpora in desna roka svojemu bolanemu očetu, se ta nenadomestljiva izguba toliko bridkeje občuti. Dne 25. maja bi bil Konrad ravno dve leti neprestano na fronti. Letos v spomladi je bil že drugič na dopustu, ker se je očetova bolezen zelo poslabšala ter se je silno težko ločil od svojih domačih, kot bi slutil, da se mu ne bo več izpolnila želja, da bi še kedaj videl svoje ljube in drage. Bil je tih in delaven; v družbi je rad vse razveseljeval s svojim petjem, zato ga je vse imelo rado. Goriška, z našo krvjo prenapojena zemlja mu naj bo lahka. Na svidenje enkrat nad zvezdami!

V Gradcu je dne 24. maja umrl Blaž Znidar, pešec 47. pešpolka, doma iz rajhenburske županije. Rajni si je nalezil smrtno bolezen na raznih bojiščih.

Vsem slovenskim žrtvam za domovino ohranimo trajen spomin!

Italijansko bojišče.

Deseta laška ofenziva se po kratkem odmoru na binkoštno nedeljo z vso silo nadaljuje. Glavni napori Italijanov so sedaj naperjeni proti južnemu odseku naše primorske fronte, proti Kraški planoti. Lahki so poslali proti našim v boj tako ogromno število infanterije in sicer na celi 40-km dolgi fronti od Plav do morja, da so vedno čez mrtve kupe laških borilcev drvele dan za dnevom in deloma tudi po noči sveže in goste sovražne vrste. Lahki so svoje vojaške oprijemali pred napadi z vinom. Sovražni artileriji je prišlo na pomoč tudi težko angleško topništvo. Ognjeniki so bili na celi črti tako gosti, da je nebe od Tolmina do Devina ob Adriji ponoči in podnevi žarelo kot bi se odprl pekel. Sila sovražnega napadavanja je pretekla dni prikipela do vrhunca srditosti. Naši, med njimi na tisoče slovenskih mladeničev in mož, so tu stali trdno kakor železen zid. In vzdržali smo tudi ta teden. Lahki so samo pri Jamljah na Krasu zasedli kakšen kilometer naših naprejšnjih postojank in so na posameznih odsekih dosegli neznatne uspehe. Lahki se ima dolgo pot do Trsta in Ljubljane. Žrtve so na obeh straneh prav velike. Lahki je izgubil v deseti soški bitki, kakor zatrjujejo švicarska poročila, okrog 150.000 mož. Vjeli smo okrog 15.000 Lahov. Bitka se še nadaljuje.

Avstrijski nadvojvoda juriša na sovražnika.

Nadvojvoda Leopold je kot artilerijski nadporočnik dne 27. maja z nekaterimi topničarji na Krasu blizu Jamelj v najsprednejši postojanki jurišal proti sovražniku in je zajel večje število Lahov in 2 strojni puški. Mladi nadvojvoda je dal lep zgled neustrašenega bojvnika.

Spodnještajerski junaki.

Naše uradno poročilo z dne 28. maja omenja, da so se mariborski prostovoljni streli dne 27. maja v boju pri Jamljah posebno proslavili. Trikrat so vrgli sovražnika, ki je vdrl v naše järke, nazaj in so vjeli pri tem 6 častnikov in 300 mož, vplenili pa so 2 strojni puški.

Kako je bilo v deseti ofenzivi.

(Piše Janko Mlakar od 87. pešpolka.)

Bilo je dne 12. maja. Prijetno spomladansko solnce je z vso krasoto obsevalo naše postojanke, ki so bile docela izgotovljene in utrjene. A glej! — Zjutraj nenadoma se začne naš ljubeznjivi sosed zopet nekaj sumljivo gibati. Naš sum se nam potrdi, ko so se začeli iz nasprotne strani oglašati topovi: vedno gostejši so bili goreči izstrelki iz vseh kalibrov na naše postojanke. Žarilo se je in bliskalo, da je bilo kakor v peklu. Podnevu in ponoči je trajalo to bobnenje in vsi smo že z veliko napetostjo pričakovali, kdaj se bo končala ta strašna predpriprava, in kdaj bo začela napadati laška pehota. In ni nam trebalo dolgo čakati. Popoldne lepega majniškega dne se je Kadorna vendar naveličal te kanonade in zapovedal je splošen napad. Mislil je namreč, da je nas s svojo kanonado prisilil na oni svet; pa hudo se je zmotil. Ko so se pokazale rojne vrste napadajočih Italijanov, smo jih sprejeli s takim ognjem iz pušk, da je bilo kar veselje poslušati ta koncert. Začeli so plesati, skakati in se sukati, da je bilo lepše kot v kakem velikomestnem gledališču. Med tem pa smo mi pridno pritiskali na puške, strojnice so ropotale in tako smo ustavili laški napad. Še predno so prišli do naših žičnih ovir. Niti eden od napadalcev se ni povrnil. Skoraj vsi so podlegli ognju avstrijskega orožja in ostali v smrtnem spanju. To se je še ponovilo parkrat, vselej na enak način. Da je bila ta muzika še močnejša, so se za našim hrbtom oglašali očetje, imenovani možnarji najtežjega kalibra. Laški poveljniki so spoznali nadčloveško brambo naših postojank in so ustavili prodiranje; začeli so šteti svoje velike izgube mrtvih in ranjenih. Niti za ped zemlje se jim ni posrečilo priti naprej. Sloven-

ska kri je vzdržala v laškem ognju, a italijanska pa našega ne. Pomnili bodo za vselej, kdaj so se tepli s slovenskoštajerskimi fanti in možmi.

Vsem bralcem in bralkam „Slovenskega Gospodarja“ pošiljamo junški branilci slovenske zemlje najlepše pozdrave! — Četovodja Kuder Martin iz Griž; desetniki: Sturh Blaž iz Blekovca na Koroškem, Zalokar Janez iz Dobja in Centrih Filip iz Prevorja; poddesetnik Majcen Friderik iz Lešnice; mostvo: Janko Mlakar in Lah Matija od Velike Nedolje, Verlič Franc od Sv. Antona, Dežman Henrik iz Luč, Podrepšek Jurij iz Šmarja, Dolar Jožef iz Trbonj, Anzele Martin iz Gerečje vasi, vsi od 8. vojne stotnije.

Lahi imenujejo slovenske vojaške „zelene hudiče“.

Slovenski vojak nam pišejo:

Naši sovražniki že dobro poznajo naš spodnještajerski pešpolk ter nas imenujejo „zelene hudiče“: dobro ga bodo pomnili hinavski Lahki od prejšnjih, a posebno pa od desete ofenzive. Zgodilo se je, da so Lahki vdrl v naše järke, a so bili takoj s protinapadom zopet vrženi nazaj. Poleg orožja so prišli na vrsto tudi ročni krampji, ki so neusmiljeno prepačali po polentarskih grešnih hrbtih. Vsak, kateri je je srečno nazaj odstopil, se je ozrl na dotično višino, in napravil trden sklep, da nikdar več ne gre poskušati tako trdega oreha kot so „zelene hudiče“. Laški vojskovodje so si gotovo mislili s to šest mesecev se že pripravljajočo ofenzivo pridobiti lahorove vence; toda zaman! Železni zid ob Soči se ne da zlomiti — brez uspeha so njih trudi in strupeni plini, s katerimi so nas večkrat pozdravljali.

Ob priliki te sedaj že nad 14 dni trajajoče soške bitke vam vsem dragim domačim prijateljem in znancem pošiljamo iskrene pozdrave: desetnika Vekoslav Lukman (Sv. Bolfenk pri Središču), Rep Fran (Kamenščak pri Ljutomeru), poddesetnik Rastislav Munda (Sv. Tomaž pri Ormožu), pešci Filip Kokol (Ptuj), Jože Horvat (Sv. Urban pri Ptuj), Fr. Vuk (Pragarsko), Ludovik Puklavac (Ormož), Lud. Grašič (Sv. Tomaž pri Ormožu), Hriberšek Franc (Pragarsko) in Gobec Franjo (Zagreb).

Na drugih bojiščih.

Na ruski fronti se baje nekaj pripravlja. — Ruska artilerija se zadnji čas živahneje giblje, tudi ruske poizvedovalne čete postajajo od dne do dne gibljive. Vojni poročevalci zatrjujejo, da so to znamenja bodoče ruske ofenzive. Ruska armada radi notranjih dogodkov v Rusiji sicer ni posebno zmožna za velike napadalne boje, a četverosporazum, posebno Italijani, vedno silijo Rusijo, naj začne z ofenzivo. Ruski vojni minister Kerenski potuje zdaj na fronti od postojanke do postojanke in navdušuje vojaštvo. — Rusija pravi, da je pripravljena skleniti mir, pa ne samo z nami, ampak le tedaj, če se sklene splošen mir.

Tudi na rumunski fronti postaja gibanje sovražne artilerije in infanterije živahnejše.

Na macedonskem bojišču razen topovskega ognja na posameznih delih fronte, zlasti ob kolenu reke Črne, nobenih večjih vojniških dogodkov.

Na francoskem bojišču se več ali manj na vsi fronti nadaljuje vojna podvzeta, zlasti v Sampanju so močne francoske čete napadale nemške postojanke, toda brezuspešno. Iz velikega premikanja angleško-francoskih čet se sklepa, da vojska na tem bojišču še ne bo kmalu prenehala, temveč se bo zahtevala ogromno človeških žrtev.

Na turških bojiščih razen topovskega boja na egiptovskem bojišču nobenih važnejših dogodkov. Angleži se skrbno pripravljajo na novo ofenzivo v južni Palestini. Turki so izpraznili mesti Gazo in Jalo ob sirski morski obali.

Razne politične vesti.

Slovenska napredna stranka na Kranjskem je imela te dni posvetovanje, na katerem se je sklenila resolucija, v kateri se povdarja, da je jugoslovansko vprašanje najvažnejše in najnujnejše vprašanje države in svetovne vojske. Slovenski posilanci se naj z vso odločnostjo zavzemajo za zedinjenje in samostojnost vseh Jugoslovancev pod okvirjem habsburške države in naj se tudi v državnem zboru strnejo v eno zvezo.

Tržaški cesarski namestnik baron Fries-Skene bo baje moral oditi iz Trsta. Za naslednika mu bo, kakor poročajo iz Trsta, imenovan cesarjev osebni pribojnik general Margutti. Baron Fries-Skene med tržaškimi Slovenci in Hrvati ni bil priljubljen. Maje se že tudi stolec koroškemu deželnemu predsedniku grofu Lodronu.

Državnozborski klubi so imeli v torek, dne 29. maja, posvetovanja, v katerih so si zažrtali pol za državnozborsko delovanje. Nemški Nacionalverband vstraja pri kandidaturi dr. Grosa za zborničnega predsednika. Čehi so izdali svojim poslancem nalog, da oddajo prazne listke; isto bodo storili menda tudi Jugoslovanci. Dr. Gros je namreč kot

predsednik „Sulferajna“ velik nasprotnik Slovanov. — Danes, v četrtek, dne 31. maja, ob 11. uri dopoldne so bili člani državnega zbora in gosposke zbornice od cesarja v cesarskem dvoru slovesno sprejeti. Naslednje zborovanje državnega zbora bo ali jutri v petek, dne 1., ali v torek, dne 5. junija.

Poljaki vedno glasneje zahtevajo samostojno Poljsko in sicer ne samo za ruskopoljske pokrajine, ampak tudi za poljsko ozemlje v Nemčiji in Avstriji. V Varšavi se vršijo neprestano posvetovanja poljskega državnega sveta in poljskih velikašev glede ustavnega ustroja in izvolitve kralja za novo Poljsko. Rešitev bo baje padla v kratkem.

Na Ogrskem še do danes nimajo novega ministrstva. Imenuje se cela vrsta mož, ki bi naj prevzeli ministrsko predsedstvo. Opozicija si želi, da bi postal ministrski predsednik nadvojvoda Jožef, ki je znan kot vojskovodja na ruskem in rumunskem bojišču, toda nadvojvoda rajši ostane na bojišču. Tudi stari Andraši ima baje mnogo upanja, da prevzame vlado. Imenujejo se tudi znani Khuen-Hedervary, grof Ivan Zichy ter grof Bela Serenyi. Težavo dela Tiszova stranka, ki ima v državnem zboru večino, ker se noče poravnati z opozicijo in ni voljna privoliti v to, da bi sedeli v ministristvu člani večine in manjšine. Ako se Ogrci ne bodo med seboj pobotali, se bo baje državni zbor razpustil in se bodo razpisale nove volitve.

Izvenavstrijski listi pišejo, da so se razmere med Avstrijo in Nemčijo nekoliko spremenile. Vsenemci v Nemčiji hujšajo proti Avstriji, ker so avstrijski državniki in mnogi visoki krogi za mir brez zemeljskih pridobitev in vojniških odškodnin. Na nemškem uradnem mestu pa zatrjujejo, da se razmere med obema državama niso prav nič spremenile in da odklanjajo hujšajoče gibanje Vsenemcev proti Avstriji.

Tedenske novice.

Dunajski nadškof o katoliški mladeniški organizaciji. V Irgu Pitten na Nižjem Avstrijskem je bilo v nedeljo, dne 20. majnika, veliko mladeniško zborovanje. Sam dunajski nadškof kardinal dr. Piffli je prišel na ta zbor kot pridigar in govornik. Predpoldne je zbranim mladeničem v cerkvenem govoru z očetovsko prisrčenimi besedami priporočal dve zvezdi vodnici: katoliško vero in domovino. Na popoldanskem zborovanju, na katerem je bilo zbranih kakšnih 800 mladeničev, okoli 500 mož in 600 žen, pa je gospod kardinal poleg ljubeznjivih besed do mladine izrekel tudi to-le prošnjo do staršev: „Kot škof vas prosim iz vsega srea, da svojim otrokom ne delate težav, če hočejo vstopiti v katoliško mladinsko društvo. Žalibog je dejstvo, da merodajni činitelji dolgo časa niso spoznali važnosti katoliške mladinske organizacije. To mora biti drugače! Če dandanašnji od vseh strani doni klic: Rešite mladino, ker propada, morate tudi vi dovoliti, da vaši sinovi stopijo v katoliška društva. V sv. Pismu je zapisano: Človek ne živi samo od kruha, temveč od vsake besede, ki pride iz božjih ust. Ne smemo samo hrepeneti po časni blaginji. Kot školu mi je predvsem pri sreju skrb za dušni blagor vseh meni izročenih in ne smem prav ničesar opustiti, kar pospešuje blagor duš. Zato prosim: Pošljite svoje sinove v naša katoliška mladinska društva. Kdor se v takem društvu vzgoji v zvestobi do Boga, ostane tudi zvest cesarju, zvest domovini, zvest staršem, tak izpolnjuje četrto božjo zapoved.“

Birma v vuzeniškem dekanatu. V soboto, dne 19. maja 1917, so došli prevz. g. knezoškof dr. M. Napotnik v Vuzenico in so tukaj v nedeljo, dne 20. maja, naslednja dneva, t. j. ponedeljek in torek, pa v Vuhredu in v Ribnici delili zakrament svete birme. Vse naš ture hudi vojni čas. Zato so naš g. knezoškof že v razpisu birm izrekli željo, naj izostane pri birmških slovesnostih vse, kar bi ne bilo primerno resnobnosti dobe, v kateri živimo. Od Nadpastirja je ljudstvo pričakovalo tolažbe in okrepčave v svojih težavah, v svojem hrepenenju po miru. Pričakovanje se je ljudstvu izpolnilo. Božja beseda, ki so jo z vso vno ožnanjevali — o tolažljivih naukih vnebohoda Kristusovega, o virih milosti in miru, o hišah, ki jih je Gospod obiskal — potem očitna molitev ne le za žive in mrtve župljane doma, marveč tudi za tiste, ki stojijo in krvavijo, umirajo ali že v večnem miru počivajo na bojiščih. Vse to je vidno potolažilo in pozivilo srea vseh, ki so se mogli udeležiti birmških slovesnosti. Birmancev je bilo v Vuzenici 356, v Vuhredu 169, v Ribnici 253, skupno 778.

Duhovniška vest. Nadžupnik in dekan v Vuzenici vč. g. Stefan Pivec je bil ob priliki birmovanja v vuzeniški dekaniji imenovan za duhovniškega svetovaleca.

Duhovniške vesti. Župnijo Ziče je dobil č. g. Jožef Florjančič, župnik pri Sv. Martinu na Poh. — Prestavljen je č. g. Anton Penič, kaplan pri Sv. Križu pri Slatini, kot provizor k Sv. Vidu pri Grobelnem.